

5-1-2012

Improving behaviors of autistic children by social stories

P Suphakwattana

N Pityaratstian

P. Suphamahitorn

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjjournal>

Part of the [Medicine and Health Sciences Commons](#)

Recommended Citation

Suphakwattana, P; Pityaratstian, N; and Suphamahitorn, P. (2012) "Improving behaviors of autistic children by social stories," *Chulalongkorn Medical Journal*: Vol. 56: Iss. 3, Article 10.

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjjournal/vol56/iss3/10>

This Modern Medicine is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn Medical Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

การพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติก โดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม

ปาริชาติ สุภักดิ์วัฒนะ*

ณัทธร พิทยรัตน์เสถียร** ระพีพร ศุภมหิธร***

Suphakwattana P, Pityaratstian N, Suphamahitorn P. Improving behaviors of autistic children by social stories. Chula Med J 2012 May – Jun; 56(3): 373 - 89

- Background** : *Telling social stories is a new intervention for autistic children drawing them from the world of themselves to improve their social skills and to promote their appropriate behaviors so that they can live in the society and have the interaction with friends and others. The researcher was interested to study this new intervention to improve behaviors of autistic children. The data obtained could pave the way to arrange suitable activities for the improvement of autistic children.*
- Objectives** : *The purposes of these study were to explore and to compare behaviors of autistic children before and after receiving social stories interventions.*
- Design** : *Experimental study without control group.*
- Setting** : *Educational Research Center for Children with Special Needs (autistic children), Laboratory School, Kasetsart University, academic year 2009.*

* นิสิตปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

** ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

*** ศูนย์วิจัยเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษโรงเรียนสาธิตแห่งชาติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Sample : Participants were 12 elementary students, grade 1 and 2 at the Educational Research Center for Children with Special Needs (autistic children), Laboratory School, Kasetsart University, academic year 2009.

Materials and Methods : The research instruments were: Demographic Questionnaire, School Situation Questionnaire, Home Situation Questionnaire, eight social stories intervention. Data was analyzed by descriptive statistics such as data percentage, mean and standard deviation as per accordance to collected data. To compare behaviors of autistic children before and after receiving social stories Interventions; data of which was analyzed by pair t-test.

Result : The result of this study shows;

1. Assessment by teacher: behaviors of autistic children after receiving social stories interventions were statistically significantly ($p < .001$) better than before. After 1 month of follow up it was found that inappropriate behaviors of the 11 autistic children were reduced.
2. Assessment by parents: behaviors of autistic children after receiving social stories interventions and 1 month follow up was not statistically significantly different.

Conclusion : From the teacher's assessment, it was found that autistic children's behaviors showed better tendency after receiving social stories and statistical significance was better after 1-month follow up. Most autistic children (11 from 12 participants) had less inappropriate behaviors than before. However, from the parents' assessment, it was found that autistic children's behavior after receiving social stories showed no statistically significant difference both immediately after the intervention and after 1 month follow up.

Keywords : Autistic, behavior of autistic children, social stories.

Reprint request: Pityaratstian N. Department of Psychiatry, Faculty of Medicine, Chulalongkorn University, Bangkok 10330, Thailand.

Received for publication. April 27, 2010.

ปาริชาติ สุภักข์วัฒนะ, ณิชธร พิทยรัตน์เสถียร, ระพีพร ศุภมหิธร. การพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกโดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม. จุฬาลงกรณ์เวชสาร 2555 พ.ศ. - มิ.ย.; 56(3): 373 - 89

- สาเหตุการทำวิจัย** : เนื่องจากวิธีเรื่องราวทางสังคมเป็นแนวทางใหม่ในการช่วยเหลือเด็กออทิสติกให้ออกจากโลกของตนเอง มีการพัฒนาทักษะทางสังคมพัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสมสามารถใช้ชีวิตในสังคมร่วมกับเพื่อน ๆ และบุคคลในสังคม ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการนำวิธีเรื่องราวทางสังคมมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกเพื่อนำ ผลมาใช้เป็นข้อมูลและเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในการพัฒนาเด็กออทิสติกต่อไป
- วัตถุประสงค์ของการวิจัย** : เพื่อศึกษาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคมและเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม
- รูปแบบการวิจัย** : การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental without control group)
- กลุ่มตัวอย่างและวิธีการศึกษา** : กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในห้องเรียนโครงการการศึกษาพิเศษ ศูนย์วิจัยเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษในระดับชั้นประถมปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ในปีการศึกษา 2552 จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบประเมินพฤติกรรมเด็กที่โรงเรียนในแต่ละสถานการณื แบบประเมินพฤติกรรมเด็กที่บ้านในแต่ละสถานการณื กิจกรรมเรื่องราวทางสังคม 8 เรื่อง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าอัตราส่วนร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความเหมาะสมของชนิดข้อมูล และเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมโดยใช้ Paired t - test

- ผลการศึกษา** : ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินของอาจารย์มีแนวโน้มดีขึ้นกว่าเดิมหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมและหลังติดตาม 1 เดือนพฤติกรรมของเด็กออทิสติกดีขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p < .001$ เด็กออทิสติกส่วนใหญ่ (11 คน จาก 12 คน) มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลง พฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินของผู้ปกครองหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งจากการประเมินทันทีและหลังจากติดตามไปเป็นเวลา 1 เดือน
- สรุป** : หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมดีขึ้นกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมอาจเนื่องมาจากปัจจัยหลายประการ เช่น เรื่องราวทางสังคมที่สร้างขึ้นจาก School Situations Questionnaire ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่โรงเรียนเป็นส่วนใหญ่และเด็กทำจนเป็นกิจวัตรประจำวัน การเสริมแรงโดยการให้ดาว สติ๊กเกอร์ มีส่วนช่วยให้เด็กควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้นและผลของวุฒิภาวะซึ่งเด็กโตขึ้นสามารถปรับตัวกับสิ่งแวดล้อมได้มากขึ้นและมีวุฒิภาวะมากขึ้นทำให้เด็กสามารถควบคุมการแสดงออกของพฤติกรรมได้เหมาะสมกับสถานการณ์มากขึ้น
- คำสำคัญ** : เด็กออทิสติก, วิธีเรื่องราวทางสังคม, พฤติกรรมของเด็กออทิสติก.

ในสภาพสังคมปัจจุบันมีเด็กที่มีความต้องการความช่วยเหลือพิเศษอยู่หลายกลุ่มหนึ่งในจำนวนนั้น คือ เด็กออทิสติก เด็กออทิสติก (Autistic child) เป็นกลุ่มอาการผิดปกติของพัฒนาการแบบแพร่กระจาย (Pervasive Developmental Disorder) ซึ่งเป็นความผิดปกติของพัฒนาการอย่างรุนแรงในทุก ๆ ด้านโดยเฉพาะด้านการสื่อสารภาษาและสังคม⁽¹⁾ ปัญหาด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่นนั้นเป็นปัญหาที่สำคัญของเด็กออทิสติก ซึ่งเด็กออทิสติกมักมีพฤติกรรมแยกตัวจากกลุ่มไม่สนใจคนรอบข้าง ไม่สามารถเล่นกับเพื่อนวัยเดียวกันได้นาน การพูดคุยสื่อสารโต้ตอบกับคนรอบข้างได้น้อยหรือไม่ได้เลย เด็กออทิสติกขาดความเข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคม การสร้างปฏิสัมพันธ์ไม่เป็นธรรมชาติ พฤติกรรมทางสังคมที่แสดงออกไม่เหมาะสมกับวัย ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นรอบข้าง แม้แต่บุคคลในครอบครัว มีขอบเขตจำกัดในการแสดงสีหน้าและการสื่อสารอารมณ์ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ ไม่สามารถรับรู้การแสดงอารมณ์ทางใบหน้าและท่าทาง เพราะอ่านจิตใจ คนไม่เป็น⁽²⁾ การสอนทักษะทางสังคมโดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม (Social stories) เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกได้ โดยกำหนดเรื่องราวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคมมาสอนเด็ก โดยเน้นเรื่องทักษะทางสังคมที่สำคัญรวมถึงปฏิกริยาที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากเด็กทั่วไป และเด็กออทิสติกเอง รวมถึงเหตุผลที่แสดงปฏิกริยาโต้ตอบเช่นนั้น เพื่อช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่นและวิธีปฏิบัติตนที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้น ๆ เพื่อช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนในห้องเรียนและใช้ชีวิต อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข⁽³⁾ วิธีการเรื่องราวทางสังคม (Social stories) มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีจิตใจ (Theory of Mind) โดย แครอล เกรย์ ได้พัฒนาเทคนิคเรื่องราวทางสังคมขึ้นในปี ค.ศ. 1991 เพื่อจะช่วยให้บุคคลออทิสติกอ่านและเข้าใจสถานการณ์ทางสังคมได้ เป็นการนำเรื่องราวทางสังคมมาใช้สอนทักษะทางสังคมให้แก่บุคคลออทิสติกให้สามารถ

มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม สามารถตอบคำถาม ใคร อะไร ที่ไหน และทำไม ในสถานการณ์ทางสังคมได้ เรื่องราวทางสังคมควรเป็นเรื่องสั้น ๆ กล่าวถึงลักษณะเฉพาะหรืออธิบายสถานการณ์ ความคิดรวบยอดหรือทักษะทางสังคมซึ่งอาจเขียนโดยบุคคลที่รับผิดชอบหรือบุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกับบุคคลออทิสติก ซึ่งสามารถแต่งเรื่องได้มากมาย โดยนำสถานการณ์ที่เป็นปัญหามาตั้งเป็นหัวข้อและเขียนเรื่องราวทางสังคมขึ้นเพื่อช่วยให้บุคคลออทิสติกได้เข้าใจสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง⁽⁴⁾ เนื่องจากวิธีเรื่องราวทางสังคมเป็นแนวทางใหม่ในการช่วยเด็กออทิสติกให้ออกจากโลกของตนเอง มีการพัฒนาทักษะทางสังคมพัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสมสามารถใช้ชีวิตในสังคมร่วมกับเพื่อน ๆ และบุคคลในสังคม ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการนำวิธีเรื่องราวทางสังคมมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกเพื่อนำผลมาใช้เป็นข้อมูล และเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในการพัฒนาเด็กออทิสติกต่อไป

วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental study without control group) โดยนักเรียนออทิสติกที่ผู้ปกครองยินยอมให้เข้าร่วมการวิจัยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ห้องเรียนการการศึกษาพิเศษ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ปีการศึกษา 2552 จำนวน 12 คนเป็นชาย 9 คนเป็นหญิง 3 คน จะได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมจำนวน 8 เรื่อง โดยใช้เวลาในการสอนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที เป็นเวลาทั้งหมด 4 สัปดาห์ ระยะเวลาการสอนเรื่องราวทางสังคมตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2552 ถึง เดือน มกราคม 2553 การประเมินพฤติกรรมเด็กที่บ้านจะประเมินโดยผู้ปกครองของเด็ก และที่โรงเรียนจะประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น การประเมินพฤติกรรมของเด็กจะประเมินทั้งหมด 4 ครั้ง ครั้งที่ 1 ก่อนสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน ครั้งที่ 2 ก่อนสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1

ครั้งที่ 3 หลังสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8

ครั้งที่ 4 หลังจากสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8

เป็นเวลา 1 เดือน

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักเรียนออทิสติกที่ผู้ปกครองยินยอมให้เข้าร่วมวิจัยจำนวน 12 คน ตามเกณฑ์การคัดเลือกดังนี้

1. เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โครงการการศึกษาพิเศษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มีอาการออทิสซึมที่ได้รับการวินิจฉัยจากโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์

2. เป็นนักเรียนออทิสติกที่สามารถพูดสื่อสารได้ สามารถฟังเรื่องและตอบคำถามได้

3. เป็นนักเรียนออทิสติกที่เรียนอยู่ในห้องเรียนโครงการการศึกษาพิเศษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้ปกครองยินยอมให้เข้าร่วมวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ของเด็กที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเองประกอบด้วย เพศ อายุ ชั้นเรียน ศาสนา การวินิจฉัย การรักษาที่ได้รับ ข้อมูลของผู้ปกครอง จำนวน 20 ข้อ

2. Home Situations Questionnaire เป็นแบบประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกเวลาอยู่บ้านซึ่งสัมพันธ์กับกิจวัตรประจำวันของครอบครัว แบ่งออกเป็นข้อคำถามโดยการตอบ มี และ ไม่มี และแบ่งเป็น Rating Scale แบ่งจากระดับความรุนแรงของพฤติกรรมนั้น ๆ แบ่งเป็นระดับ 1-9 จากระดับความรุนแรงน้อยไปสู่ความรุนแรงมาก เมื่อรวมคะแนนแล้วคะแนนที่สูงเกินเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 93 ถือว่าอาการมีความรุนแรงถึงระดับมีความสำคัญทางคลินิกโดย Green และ Altepter⁽⁵⁾ ได้ทำการทดสอบในเด็กอายุ 4 - 11 ปีจำนวน 995 คนโดยเป็นเด็กชาย 505 คน และเป็นเด็กหญิง 490 คน พบว่าค่าความแปรปรวนของชุดทดสอบอยู่ในระดับใช้งานได้ดี แบบทดสอบ HSQ ฉบับภาษาไทยแปลโดยณัฏฐร พิทยรัตน์เสถียร ในการศึกษาครั้งนี้พบว่าค่าความเชื่อมั่นทางสถิติของแบบสอบถาม เพื่อวัดความสอดคล้อง ในชุดเดียวกัน (internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.910

3. School Situations Questionnaire เป็นแบบประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกเวลาอยู่ที่โรงเรียนซึ่งสัมพันธ์กับกิจวัตรประจำวันเด็กที่โรงเรียน แบ่งออกเป็นข้อคำถามโดยการตอบ มี และ ไม่มี และแบ่งเป็น Rating Scale แบ่งจากระดับความรุนแรงของพฤติกรรมนั้น ๆ แบ่งเป็นระดับ 1-9 จากระดับความรุนแรง

ตารางที่ 1. ค่าคะแนนพฤติกรรมเด็กตามแบบประเมิน Home Situation Questionnaire เมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์

ช่วงคะแนน	เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์	ระดับความรุนแรงของพฤติกรรม
0 - 36 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25	น้อยมาก
37 - 72 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 26 - 50	น้อย
73 - 108 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 51 - 75	ปานกลาง
109 - 132 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 76 - 92	มาก
133 - 144 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 93 - 100	มากที่สุดถึงระดับมีความสำคัญทางคลินิก

น้อยไปสู่ความรุนแรงมากเมื่อรวมคะแนนแล้วคะแนนที่สูงเกินเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 93 ถือว่าอาการมีความรุนแรงถึงระดับมีความสำคัญทางคลินิก โดย Green และ Altepeter⁽⁵⁾ ได้ทำการทดสอบในเด็กอายุ 4 - 11 ปี จำนวน 995 คน โดยเป็นเด็กชาย 505 คน และเป็นเด็กหญิง 490 คน พบว่าค่าความแปรปรวนของชุดทดสอบอยู่ในระดับใช้งานได้ดี แบบทดสอบ HSQ ฉบับภาษาไทยแปลโดย ณัฏฐา พิทยรัตน์เสถียร ในการศึกษาค้นคว้าค่าความเชื่อมั่นทางสถิติของแบบสอบถาม เพื่อวัดความสอดคล้องในชุดเดียวกัน (internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.910

4. แผนการจัดกิจกรรมเรื่องราวทางสังคม 8 กิจกรรม ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้นโดยใช้แนวทางการเขียนเรื่องราวทางสังคมของเกรย์ (Gray)⁽⁶⁾ ใช้แนวทางการทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสังคมของเซียร์ (Sears's Learning Theory)⁽⁷⁾ ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสังคมของแบนดูรา (Bandura's Social Learning Theory)⁽⁷⁾ ทฤษฎีของจิตใจ (Theory of Mind)⁽⁸⁾ และแนวทางการสร้างทักษะทางสังคมพื้นฐานในการเรียนรวมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาที่จำเป็นสำหรับเด็กออทิสติกที่เริ่มเข้าสู่ระบบโรงเรียน Ginnis และ Goldsteinmu อ้างถึงในอรรถาธิบาย⁽⁹⁾ คือ ทักษะการดำรงชีวิตในห้องเรียน ทักษะการสร้าง

สัมพันธภาพเป็นแกนหลัก โดยมีหัวข้อกิจกรรมส่งเสริมทักษะทางสังคม ในด้านการควบคุมอารมณ์ และการแสดงออกของอารมณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ การเข้าสังคมห้องเรียนใหม่ การทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ ในห้องเรียนและการปฏิบัติตนในห้องเรียน ก่อนนำแผนกิจกรรมทั้ง 8 กิจกรรมมาใช้ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดกิจกรรมส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบทางด้านการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเด็กออทิสติกโดยมีเกณฑ์การประเมินจากผู้เชี่ยวชาญตามหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้ 1. การใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยของเด็ก 2. ภาพประกอบสอดคล้องและเหมาะสมกับเรื่อง 3. เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเด็ก ซึ่งเรื่องราวทางสังคมทั้ง 8 เรื่องได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ในแต่ละหัวข้อผ่านอยู่ในเกณฑ์ดี เนื้อหา ภาษา ภาพประกอบสอดคล้องและเหมาะสมสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการทำวิจัยได้

การวิเคราะห์ทางสถิติ

1. ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเพื่อบรรยายลักษณะ ของข้อมูล
2. ใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ใช้ paired t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลอง

ตารางที่ 2. ค่าคะแนนพฤติกรรมเด็กตามแบบประเมิน School Situation Questionnaire เมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์

ช่วงคะแนน	เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์	ระดับความรุนแรงของพฤติกรรม
0 - 22.5 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25	น้อยมาก
23 - 45 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 26 - 50	น้อย
46 - 67.5 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 51 - 75	ปานกลาง
68 - 82 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 76 - 92	มาก
83 - 90 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 93 - 100	มากที่สุดถึงระดับมีความสำคัญทางคลินิก

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของเด็กออทิสติก

ตารางที่ 3. จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของเด็กออทิสติกระดับชั้นป. 1 ป. 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา (N = 12)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	9	75.0
หญิง	3	25.0
อายุ		
น้อยกว่า 7 ปี	3	25.0
7.1 – 8 ปี	6	50.0
8.1 – 9 ปี	2	16.7
9.1 – 10 ปี	1	8.3
Mean = 7.06 S.D. = 0.900		
ศาสนา		
พุทธ	12	100
บุตรคนที่		
คนที่ 1	7	58.3
คนที่ 2	3	25.0
คนที่ 3	1	8.3
คนที่ 5	1	8.3
ระดับชั้นเรียน		
ป. 1	7	58.3
ป. 2	5	41.7
ประเภทความบกพร่อง		
Autistic Disorder	10	83.3
PDD-NOS	2	16.7
ระดับสติปัญญา		
เหนือเกณฑ์เฉลี่ย	2	16.7
เกณฑ์เฉลี่ย	7	58.3
ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย	3	25.0
ระดับการได้ยิน		
ปกติ	7	58.3
มีต่อเสียงทุกชนิด	1	8.3
มีปฏิกิริยาเฉพาะเสียงดัง	2	16.7
มีปฏิกิริยาต่อเสียงบางชนิด	2	16.7

ตารางที่ 3. จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของเด็กออทิสติกระดับชั้นป. 1 ป. 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา (N = 12) (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การมองเห็น		
ปกติ	12	100
โรคประจำตัว		
ไม่มี	10	83.3
มี	2	16.7
การดูแลจากแพทย์		
ไม่ระบุ	2	16.7
การรับประทานยา	2	16.7
การกระตุ้นพัฒนาการ	2	16.7
การฝึกพูด	3	25.0
รับประทานยา ฝึกพูด	1	8.3
รับประทานยา กระตุ้นพัฒนาการ ฝึกพูด	1	8.3
รับประทานยา ปรับพฤติกรรม กระตุ้นพัฒนาการ ฝึกพูด	1	8.3

2. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ปกครองเด็กออทิสติก

ตารางที่ 4. จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองเด็กออทิสติกระดับชั้น ป.1 ป.2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา (N = 12)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความสัมพันธ์กับเด็ก		
บิดา	2	16.7
มารดา	10	83.3
อายุ		
น้อยกว่าเท่ากับ 40 ปี	8	66.7
41 - 45 ปี	3	25.0
มากกว่า 45 ปี	1	8.3
ศาสนา		
พุทธ	12	100
สถานภาพสมรส		
อยู่รวมกัน	10	83.3
แยกกันอยู่	1	8.3
หม้าย	1	8.3

ตารางที่ 4. จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองเด็กออทิสติกระดับชั้น ป.1 ป.2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา (N=12) (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	1	8.3
ปริญญาตรี	3	25.0
ปริญญาโท	7	58.3
ปริญญาเอก	1	8.3
อาชีพ		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2	16.7
พนักงานบริษัท	2	16.7
รับจ้าง	1	8.3
ธุรกิจส่วนตัว	5	41.7
รับราชการ	1	8.3
รัฐวิสาหกิจ	1	8.3
รายได้ (บาท/เดือน)		
25,000 – 50,000 บาท	3	25.0
มากกว่า 50,000 บาท	9	75.0
ความพอเพียงของรายได้		
พอใช้มีเงินเก็บ	8	66.7
พอใช้ไม่มีเงินเก็บ	4	33.3
โรคประจำตัว		
ไม่มี	11	91.7
มี	1	8.3

3. พฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม

จากรูปที่ 1 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินทั้ง 4 ครั้ง โดยอาจารย์ประจำชั้นมีค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงหลังจากได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

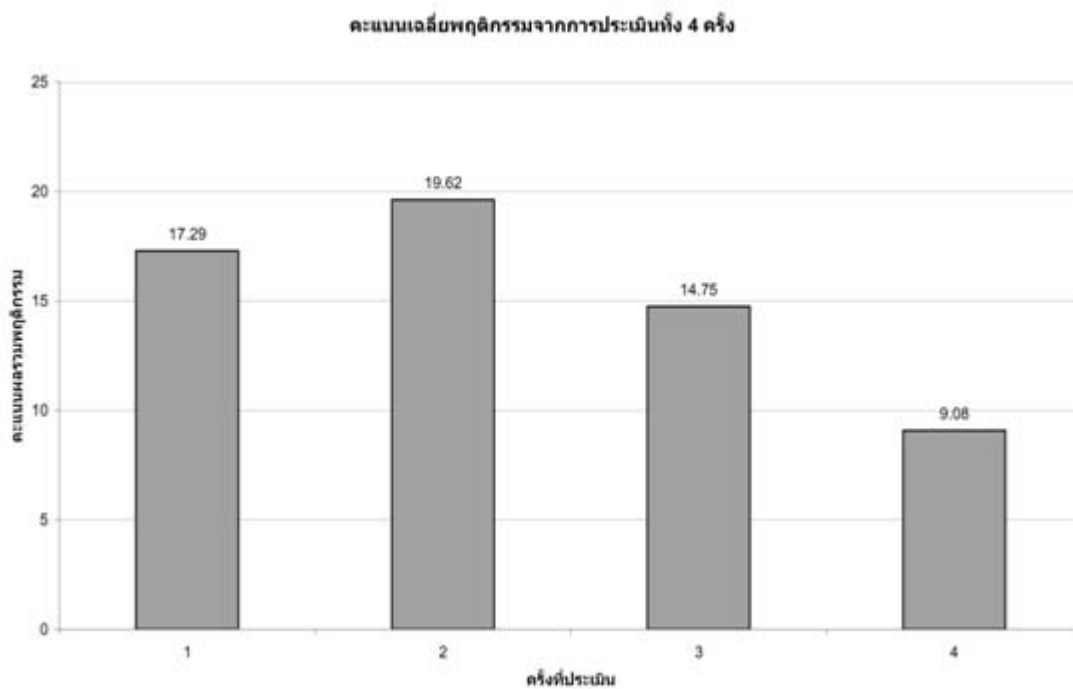
จากรูปที่ 2 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง มีค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

4. เปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม

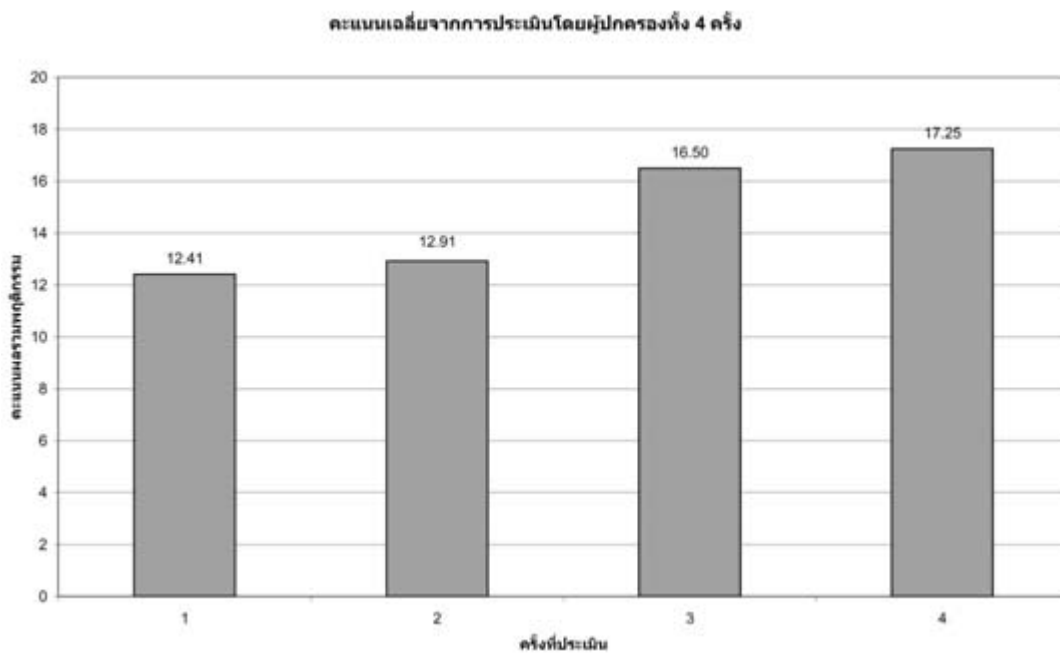
4.1 พฤติกรรมที่โรงเรียนประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากตารางที่ 5 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 (ประเมินครั้งที่ 3) มีค่าน้อยกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 (ประเมินครั้งที่ 2) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 6 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน (ประเมินครั้งที่ 4) มีค่าน้อยกว่าหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 (ประเมินครั้งที่ 3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

รูปที่ 1. กราฟแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทั้ง 4 ครั้ง ที่ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

รูปที่ 2. กราฟแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทั้ง 4 ครั้ง ที่ประเมินโดยผู้ปกครอง

ตารางที่ 5. แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม ครั้งที่ 1 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 จากการประเมินของอาจารย์ประจำชั้น

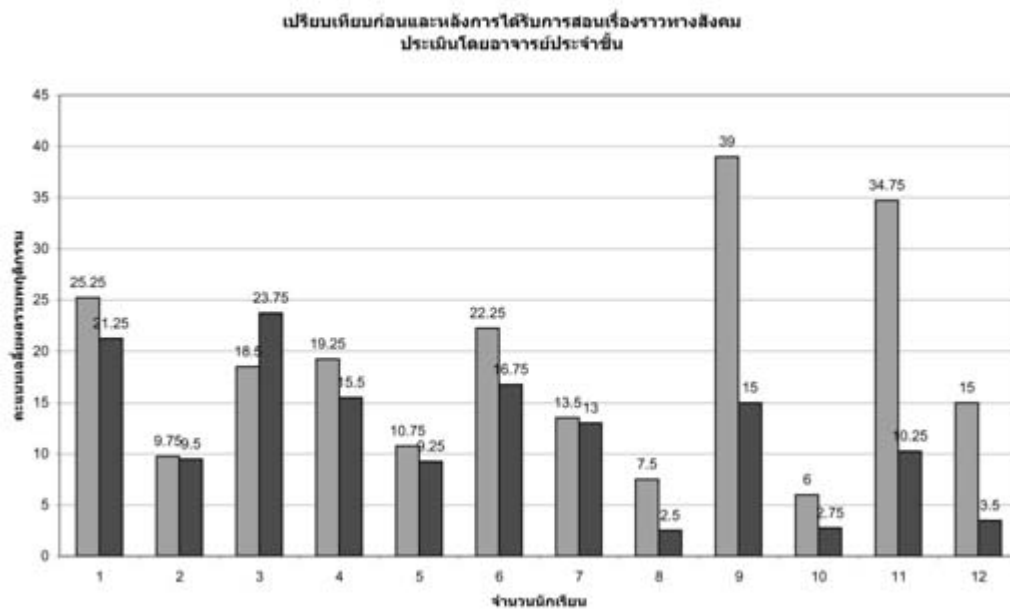
กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D	t	p - value
ประเมินครั้งที่ 2	12	19.625	9.617		
ประเมินครั้งที่ 3	12	14.750	8.553	1.983	0.073

* p <0.05

ตารางที่ 6. แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม ครั้งที่ 8 และหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนจากการประเมินของอาจารย์ประจำชั้น

กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D	t	p - value
ประเมินครั้งที่ 3	12	14.750	8.553		
ประเมินครั้งที่ 4	12	9.083	5.767	4.512	0.001*

* p <0.01

รูปที่ 3. กราฟแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมก่อนและหลังการสอนเรื่องราวทางสังคมของเด็กออทิสติก ที่ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากรูปที่ 3 พบว่าเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมจากการประเมินพฤติกรรมของอาจารย์ประจำชั้นเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง 11 คน คิดเป็น 91.6 % มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น 1 คน คิดเป็น 8.3 %

4.2 พฤติกรรมที่บ้านประเมินโดยผู้ปกครอง

จากตารางที่ 7 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 (ประเมินครั้งที่ 3) มีค่ามากกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 (ประเมินครั้งที่ 2) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 8 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน (ประเมินครั้งที่ 4) มีค่ามากกว่าหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 (ประเมินครั้งที่ 3) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากรูปที่ 4 พบว่าเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมจากการประเมินพฤติกรรมของผู้ปกครอง เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง 2 คน คิดเป็น 16.6 % มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น 9 คน คิดเป็น 75.0 % มีพฤติกรรมคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง 1 คน คิดเป็น 8.3 %

ตารางที่ 7. แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม ครั้งที่ 1 และหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 จากการประเมินของผู้ปกครอง

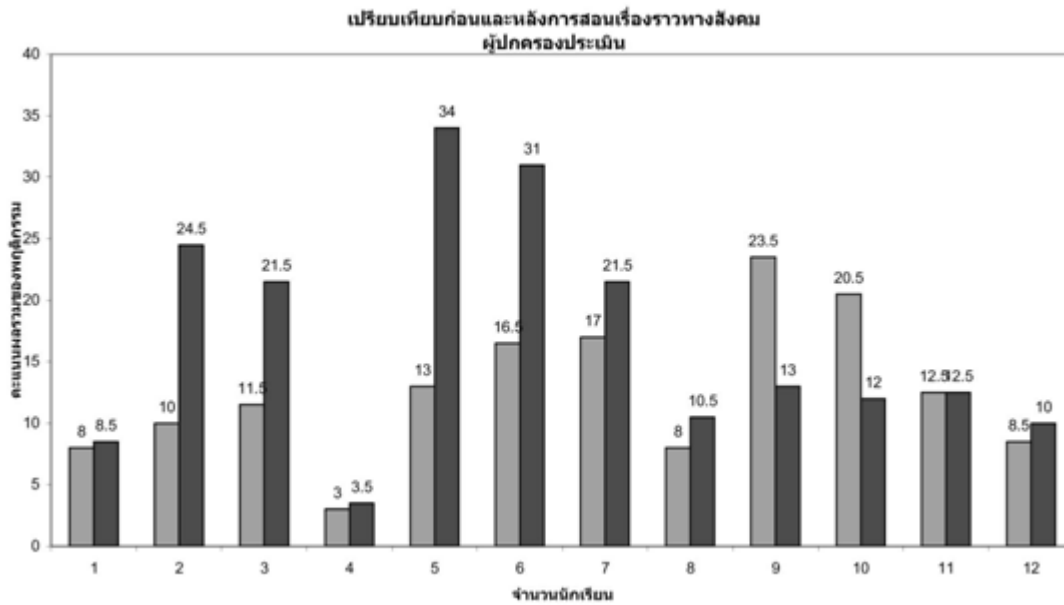
กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D	t	p - value
ประเมินครั้งที่ 2	12	12.916	5.316		
ประเมินครั้งที่ 3	12	16.500	11.293	-1.203	0.254

* p < 0.05

ตารางที่ 8. แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม ครั้งที่ 8 และหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนจากการประเมินของผู้ปกครอง

กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D	t	p - value
ประเมินครั้งที่ 3	12	16.500	11.293		
ประเมินครั้งที่ 4	12	17.250	9.808	-0.277	0.787

* p < 0.05

รูปที่ 4. กราฟแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนและหลังการสอนเรื่องราวทางสังคมของเด็กออทิสติก ที่ประเมินโดยผู้ปกครอง

สรุปผลการวิจัย

1. พฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้การสอนเรื่องราวทางสังคมจากการประเมินของอาจารย์ประจำชั้นทั้ง 4 ครั้ง พบว่า

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 – 25 ซึ่งหมายความว่าความรุนแรงของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นมีน้อยมาก แต่จากการประเมินในแต่ละครั้งก็จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมส่วนใหญ่จะลดลง โดยภาพรวมแล้วพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ยังอยู่ในช่วงของเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 – 25 คือ ความรุนแรงของพฤติกรรมนั้นน้อยมาก

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมมีค่าเฉลี่ยความรุนแรงของพฤติกรรมน้อยกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมและดีขึ้นกว่าเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หลังจากติดตามไปเป็นเวลา 1 เดือน

จากการประเมินของผู้ปกครอง พบว่า

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 ซึ่งหมายความว่าความรุนแรงของ

พฤติกรรมที่มีน้อยมาก แต่โดยภาพรวมแล้วพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ยังอยู่ในช่วงของเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 คือ ความรุนแรงของพฤติกรรมนั้นน้อยมาก

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมมีค่าเฉลี่ยความรุนแรงของพฤติกรรมมากกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมความรุนแรงของพฤติกรรมหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างนัยสำคัญทางสถิติทั้งจากการประเมินทันทีและหลังจากติดตามไปเป็นเวลา 1 เดือน

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม

พฤติกรรมที่โรงเรียน

เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมจากการประเมินพฤติกรรมของอาจารย์ประจำชั้น เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง 11 คน คิดเป็น 91.6 % มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น 1 คน คิดเป็น 8.3 %

นักเรียนออทิสติกส่วนใหญ่มีคะแนนความรุนแรงของพฤติกรรมอยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ที่ 0 - 25 ซึ่งหมายความว่าความรุนแรงของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์นั้นน้อยมากทั้งก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

เด็กออทิสติกส่วนใหญ่ (11 คน จาก 12 คน) มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลงจากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม มีค่าน้อยกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม หมายความว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกลดลงหลังจากได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม เมื่อวิเคราะห์ผลทางสถิติแล้วไม่แตกต่างกัน

พฤติกรรมที่บ้าน

จากการประเมินพฤติกรรมของผู้ปกครอง เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง 2 คน คิดเป็น 16.6 % มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น 9 คน คิดเป็น 75.0 % มีพฤติกรรมคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง 1 คน คิดเป็น 8.3 % นักเรียนออทิสติกส่วนใหญ่มีคะแนนความรุนแรงของพฤติกรรมอยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ที่ 0 - 25 ซึ่งหมายความว่าความรุนแรงของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์นั้นน้อยมากทั้งก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม มีค่ามากกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม หมายความว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม เมื่อวิเคราะห์ผลทางสถิติแล้วไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การที่เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่โรงเรียนดีขึ้น พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง อาจเนื่องมาจากสาเหตุต่อไปนี้

1. เรื่องราวทางสังคมทั้ง 8 เรื่องได้สร้างขึ้นจากหัวข้อใน

แบบประเมิน School Situations Questionnaire ซึ่งจะครอบคลุมในส่วนของพฤติกรรมของนักเรียนที่โรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้ครอบคลุมไปถึงพฤติกรรมของเด็กที่บ้าน เรื่องราวทางสังคมทั้ง 8 เรื่องนี้เป็นสิ่งที่นักเรียนทุกคนคุ้นเคยและมีการฝึกฝนจนเป็นกิจวัตรประจำวัน ซึ่งปัทมา บุญตันบุตร⁽¹⁰⁾ ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อเด็กอยู่ในสถาบันที่ฝึกเด็กจะยอมให้สอนทักษะต่าง ๆ แต่โดยดีและจะทำได้ดีกว่าที่บ้าน ซึ่ง สอดคล้องกับวิณี ชิดเชิดวงศ์⁽¹¹⁾ ได้กล่าวไว้ว่าเด็กมักแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันในสภาวะแวดล้อมที่แตกต่างกัน ข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่า เด็กมีการเรียนรู้ทางสังคมโดยอาศัยอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่ กล่าวคือที่โรงเรียนมีข้อตกลงและกฎเกณฑ์ทางสังคมที่ชัดเจนและมีการฝึกฝนจนเป็นกิจวัตรประจำวัน ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทางสังคม และปฏิบัติจนเกิดเป็นความเคยชินแต่เมื่อเด็กอยู่ที่บ้าน เด็กได้รับความเป็นอิสระ กฎเกณฑ์ของที่บ้านไม่ชัดเจนเท่าที่โรงเรียน การเลี้ยงดูเด็กของแต่ละบ้านมีความแตกต่างกัน ทางบ้านไม่นำเรื่องราวทางสังคมกลับไปสอนทบทวนที่บ้านและฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมเหมือนกับอยู่ที่โรงเรียน ทำให้การเรียนรู้ไม่ต่อเนื่องทำให้พฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่ลดลง

2. ในการสอนเรื่องราวทางสังคมผู้วิจัยได้นำรูปแบบและเทคนิคในการสอนหลาย ๆ รูปแบบมาใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนเรื่องราวทางสังคม เช่น เกมเรียงลำดับภาพ เกมถูกผิด หรือสิ่งที่เด็กมีความสนใจในขณะนั้น มาช่วยกระตุ้นความสนใจของเด็กนอกเหนือจากการอ่านอย่างเดียว การจัดกิจกรรมที่หลากหลายช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็ก สอดคล้องกับ ศรีเรือน แก้วกั้งวาล⁽¹²⁾ ได้กล่าวไว้ว่า เด็กออทิสติกมักขาดความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่และขาดแรงกระตุ้นกับแรงเสริมทางสังคม การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กออทิสติกนั้นควรทำซ้ำ ๆ เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ เนื่องจากเด็กออทิสติกมีลักษณะการกระทำและความสนใจซ้ำซาก

3. การเสริมแรงมีบทบาทสำคัญในการทำให้พฤติกรรมที่เหมาะสมคงอยู่ได้นานขึ้นในการจัดกิจกรรมทุกครั้งผู้วิจัย

จะทำให้การเสริมแรงพฤติกรรมให้แก่เด็กเป็น ดาว สติ๊กเกอร์ รูปต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมทุกครั้งเด็กออกทิสติกทุกคนจะตั้งใจทำกิจกรรมและพยายามทำพฤติกรรมที่เหมาะสม หลังจากที่ได้เด็กได้รับการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมหนึ่งแล้ว ถ้าพฤติกรรมไม่ได้รับการกระตุ้นไว้ บางครั้งพฤติกรรมนั้นจะไม่แข็งแรงและอาจหยุดไปได้ ดังนั้นเราจะใช้ การเสริมแรงพฤติกรรมทางบวก เช่น การให้คำชมเชย การให้รางวัล เพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่เราต้องการมากขึ้น (13) สอดคล้องกับสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (14) ได้กล่าวไว้ว่า เทคนิคการเพิ่มพฤติกรรม คือ การเสริมแรงทางบวก เพื่อเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมและในบางครั้งก็เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ซึ่งก็เป็นอาการของออทิสซึม เราต้องใช้เทคนิคการลดพฤติกรรมและปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมและสิ่งที่เราควรคำนึงถึงในการทำกิจกรรมกับเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด คือ ความพร้อมของตัวเด็ก บรรยากาศ สภาพแวดล้อม อารมณ์ความรู้สึก จะต้องดี สื่อนให้เด็กรับรู้ถึงความสุขที่มีอยู่ในสังคมซึ่งจะทำให้เด็กออกจากโลกของตัวเองได้

4. การสอนเรื่องราวทางสังคมมีส่วนช่วยให้นักเรียนจดจำสิ่งต่าง ๆ ที่ต้องทำได้อย่างถูกต้องมากขึ้นเพราะนักเรียนสามารถอ่านและมีภาพประกอบให้เห็นการกระทำที่ชัดเจน เรื่องราวทางสังคมเป็นการเรียนรู้โดยตัวแบบ (learning through modeling) (7) การสังเกต ได้แก่การตั้งใจสังเกตเพื่อให้ได้การรับรู้ที่ถูกต้อง กระบวนการจดจำ การคงความจำในกิจกรรมที่เลียนแบบพฤติกรรมที่เหมาะสม การเรียนรู้โดยการสังเกตซึ่งประกอบด้วยการวาดภาพในใจและคำพูด ทำให้เด็กออกทิสติกเกิดการเรียนรู้ได้ดีมากขึ้น

5. จากการประเมินของอาจารย์ประจำชั้นทันทีหลังจากสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 (ประเมินครั้งที่ 3) พบความแตกต่างในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กออทิสติกเพียงเล็กน้อย แต่เมื่อประเมินหลังจากที่สอนเรื่องราวทางสังคมไปแล้ว 1 เดือน (ประเมินครั้งที่ 4) เห็นผลได้ชัดเจนคือ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจมีสาเหตุมาจากเด็กออทิสติกสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดีขึ้น

มีความพร้อมและมีวุฒิภาวะมากขึ้น ทำให้สามารถที่จะแสดงออกได้ตามธรรมชาติตามช่วงอายุที่พึงควรที่จะแสดงออกได้ตามลักษณะของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับ สมศรี ปาณะโตชะ (15) ได้กล่าวไว้ว่าอาร์โนลด์ กีเซล (Arnold Gesell 1880 - 1961) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาที่มีความเชื่อในเรื่องของความเจริญเติบโตตามวุฒิภาวะ ให้ความหมายของวุฒิภาวะไว้ว่า “วุฒิภาวะเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติอย่างมีระเบียบโดยไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเร้าภายนอกเลย” เขาเชื่อว่าพฤติกรรมของเด็กจะเกี่ยวข้องกับ สรีระวิทยา กล่าวคือการเปลี่ยนแปลงของกล้ามเนื้อต่าง ๆ ของร่างกาย ฯลฯ จะกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมขึ้น เช่น เด็กจะพูดได้ก็ต่อเมื่อมีความพร้อมด้านกล้ามเนื้อปาก เป็นต้น ดังนั้น การเรียนรู้จะไม่เกิดหากร่างกายยังมีความพร้อม ถ้าร่างกายพร้อมมีวุฒิภาวะที่พร้อมการเรียนรู้ของเด็กก็จะเกิดขึ้นและสามารถแสดงออกของพฤติกรรมต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

6. ข้อจำกัดของงานวิจัยในครั้งนี้คือ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยที่ไม่มีกลุ่มควบคุม ซึ่งอาจมีผลต่อการแปลผลข้อมูล ดังนั้น เพื่อให้เห็นผลที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในการศึกษาครั้งต่อไป ควรใช้กลุ่มประชากรที่มีจำนวนมากขึ้นและ ควรศึกษากลุ่มประชากรเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ข้อเสนอแนะ

1. การนำเรื่องราวทางสังคมไปใช้เพื่อให้เกิดเห็นผลที่ชัดเจนยิ่งขึ้นควรแต่งเรื่องให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการจะปรับให้มากที่สุด
2. การใช้ภาพประกอบที่ชัดเจนเป็นส่วนช่วยให้นักออทิสติกเรียนรู้และจดจำเรื่องราวได้ง่ายขึ้นโดยเฉพาะภาพประกอบที่เป็นภาพถ่ายจริง ๆ เด็กออทิสติกจะเรียนรู้ได้เร็วขึ้น
3. ควรมีการศึกษากการใช้เรื่องราวทางสังคมในเด็กที่มีความต้องการความช่วยเหลือพิเศษในกลุ่มอื่นต่อไป
4. ควรเพิ่มจำนวนครั้งในการสอนเพื่อให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่ได้นานขึ้นจากการสอนซ้ำ ๆ และการทบทวน
5. ในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ถ้าที่บ้านและทางโรงเรียน

ร่วมมือกันโดยจัดกิจกรรมและสร้างกฎเกณฑ์และข้อตกลงที่สอดคล้องกันอาจมีส่วนช่วยให้เด็กออทิสติกมีการพัฒนาพฤติกรรมที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อ้างอิง

1. เพ็ญแข ลี้มศิลา. จิตเวชศาสตร์สำหรับกุมารแพทย์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2530
2. เพ็ญแข ลี้มศิลา. ออทิสซึมในประเทศไทย: จากตำราสู่ประสบการณ์. เอกสาร ประกอบการประชุมวิชาการระดับชาติ วันที่ 21-23 มี.ค. 2545 เรื่อง ครู หมอ พ่อ แม่ มิติแห่งการพัฒนาบุคคลออทิสติก. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2545
3. ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. แนวทางการดูแลออทิสติกแบบบูรณาการ [ออนไลน์]. 2552 [เข้าถึงเมื่อ 16 เม.ย. 2552]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.happyhomeclinic.com>
4. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. การพัฒนาหลักสูตรสำหรับนักเรียนออทิสติกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2547. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548
5. Green MJ, Altepeter TS. Factor structures of Home Situations Questionnaire and School Situations Questionnaire. J Pediatr Psychol 1991 Feb;16(1) : 59 - 67
6. Gray C. The news social story book . Jenison MI: Jenison Public Schools, 2000.
7. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549
8. Howlin P, Baron-Cohen S, Hadwin JA. Teaching Children with Autism to Mind – Read : A Practical Guide for Teacher and Parents, New York, John Wiley and Sons Ltd, 1999
9. อรรธิดา ประสาน .กระบวนการพัฒนาเรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติก. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น , 2551.
10. ปัทมา บุญตันบุตร. การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กออทิสติกที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546.
11. วิณี ชิดเชิดวงศ์. การศึกษาเด็ก. กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2537
12. ศรีเวื่อน แก้วกังวาน. จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์หมอชาวบ้าน, 2545
13. เพ็ญแข ลี้มศิลา. การวินิจฉัยโรคออทิสซึม. สมุทรปราการ: แสงงามการพิมพ์, 2540
14. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชาติ. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549
15. สมศรี ปาณะโตชะะ. การเรียนรู้ของเด็กเมื่อมีความพร้อม [ออนไลน์]. 2552 [เข้าถึงเมื่อ 13 เม.ย. 2552]. เข้าถึงได้จาก: www.satitprasanmit.org